

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky Anny Žákovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, v právnej veci navrhovateľky **M. Č.**, D. Š., V., proti odporkyni **S.P.**, **Ú.**, U., B., o vdovský dôchodok, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2007, č.k. 6 Sd 336/05-35, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2007, č.k. 6 Sd 336/05-35, **potvrďuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne z 22. mája 2007 (2), č. X., ktorým zamietla žiadosť navrhovateľky o vdovský dôchodok podľa § 46 ods. 5 zák.č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej „zsz“) a podľa § 259 ods. 1 zákona č. 259 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej „zsp“). Po preskúmaní rozhodnutia sa krajský súd stotožnil so stanoviskom odporkyne, že navrhovateľke v zmysle § 46 ods. 5 zsz nárok na vdovský dôchodok nevznikol, lebo v konaní bolo preukázané, že navrhovateľka nežila dlhší čas pred smrťou manžela s ním v spoločnej domácnosti, jej manželstvo prestalo plniť (ak vôbec niekedy plnilo) svoju spoločenskú funkciu a v čase smrti manžela nemala voči nemu nárok na výživné. Poukázal aj na to, že priznanie výživného by bolo v rozpore s dobrými mravmi vzhľadom na to, že manželia dlhší čas nežili v spoločnej domácnosti, navrhovateľka sa nestarala o spoločnú domácnosť, neposkytovala manželovi potrebnú pomoc a podporu, odišla zo spoločnej domácnosti, nevedela, kde sa jej manžel zdržuje, či je o neho postarané, nevedela, kedy zomrel a pod.

Navrhovateľka sa proti rozsudku krajského súdu odvolala, navrhla ho zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na nové rozhodnutie.

Poukázala na to, že nárok na vdovský dôchodok si uplatňuje po manželovi E. D., ktorý zomrel 16. februára 1996. Manželstvo uzatvorili 8. októbra 1994 po manželovom inzeráte v roku 1993, ktorým hľadal spoločníčku. Po uzavretí

manželstva sa k nemu do B. nasťahovala, bydlisko si ale do manželovho bytu prihlásiť nemohla, lebo nemala súhlas vlastníka bytu, ktorým podľa navrhovateľky bola manželova dcéra. Koncom roku 1995 ochorela, lekár v B. ju ale odmietol ošetriť, nasťahovala sa preto na prechodný pobyt k svojmu bratovi do K. za účelom liečenia. Keď sa jej zdravotný stav upravil, pred Veľkou nocou 1996 sa chcela do bytu manžela vrátiť, v byte však boli len robotníci upravujúci byt. Nevedela, že manžel zomrel, nik jej to neoznámil. Ocitla sa v zúfalom postavení bez bytu a práce. Podľa navrhovateľky je z uvedeného zrejmé, že manželstvo plnilo spoločenský účel. Manžel bol od nej značne starší a potreboval opateru, ktorú mu poskytovala, kým s ním mohla bývať v byte. Z bytu sa odsťahovala prechodne zo zdravotných dôvodov, avšak bez úmyslu opustiť spoločnú domácnosť. Poukázala aj na judikatúru, podľa ktorej skutočnosť, že manželka nežila s manželom pred jeho smrťou v spoločnom bydlisku nestačí bez ďalšieho pre záver, že ich manželstvo už neplnilo svoj spoločenský účel.

Odporkyňa sa na odvolanie písomne nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a o odvolaní rozhodol bez pojednávania (§ 250ja ods. 3 OSP) tak, že odvolaniu nevyhovel.

Krajský súd svoj záver o tom, že navrhovateľka dlhší čas pred smrťou nežila s manželom v spoločnej domácnosti a že jej manželstvo prestalo plniť spoločenskú funkciu vyvodil zo zisteného skutkového stavu. Podľa zistení krajského súdu manželstvo navrhovateľky trvalo len rok a štyri mesiace, z toho minimálne 13 mesiacov (od 14. novembra 1994 do 31. decembra 1994, od 24. januára 1995 do 31. marca 1995 a od mája 1995 do februára 1996) spolu nebývali, neuhrádzali spoločne náklady na svoje potreby, každý hospodáril sám so svojim príjmom (navrhovateľka so zárobkom okolo 3.753 Sk, jej manžel s dôchodkom 3.011 Sk) nestýkali sa, každý sa staral sám o seba, nemali o sebe ani najzákladnejšie informácie.

Zistenia krajského súdu sú podložené vykonaným dokazovaním, najmä výsluchom navrhovateľky, výsluchom svedkyne J. D. – dcéry nebohého manžela navrhovateľky, potvrdením lekára o dobe liečby výrastkov na päte v H..

Zhodne s krajským súdom ani odvolací súd nemal dôvod pochybovať o vierohodnosti výpovede dcéry manžela navrhovateľky, ktorá uviedla, že od mája 2005 sa ona starala o svojho otca v svojej domácnosti, kam ho presťahovala, lebo bol odkázaný na pomoc a opateru, keď najmä v posledných mesiacoch bol mimo, nevedel ani, čo sa s ním deje. To, že o smrti manžela vo februári 2006 sa navrhovateľka nedozvedela a keď ho chcela navštíviť na Veľkú noc 2006, v byte ho už nenašla, potvrdila aj navrhovateľka.

Zistenia a závery krajského súdu práve s ohľadom na vykonané dokazovanie nespochybňujú ani tvrdenia navrhovateľky obsiahnuté v jej odvolaní. Odvolací súd preto odvolaniu navrhovateľky nevyhovel a vecne správny rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP, § 246 písm. c/ OSP potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom odvolací súd nepriznal, lebo navrhovateľka nemala úspech a odporkyni trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 28. marca 2008

**Anna Žáková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Dagmar Falbová